

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 15. Alexander Alensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

Sæcul. XIII. Clericis concessa privavit, ne vestem religiosam gestaret, prohibens.
A. C. 1244.

§. XV.

Alexander Alensis.

Monast.
Angl. to. I.
p. 928.

Nic. Trivet.
an. 1222. to.
8 Spicil.
Vading. an.
cod. n. 26.
Id. an. 1230.
n. 13.
Duboulay.
p. 201.

Paulo post Ordo Minorum quoddam e magnis luminibus suis amisit, nempe Alexandrum Alensem, qui hoc nomen traxerat a patria sua Comitatus Glocestriensis pago, ubi deinde anno 1246. Richardus Cornubiæ Comes monasterium Cisterciense condidit. Alexander humaniores litteras in Anglia edoctus, Parisiis Philosophiæ ac Theologiæ operam navavit. Jam Doctoris insignibus ornatus in magnam existimationem venerat, cum institutum Fratrum Minorum anno 1222 amplexus est. Composuerat Theologiæ Summam, quam Scholæ magno cum applausu receperunt. Etsi vero Joannes Parentius tertius Minister Fratrum Minorum Generalis postea interdixerat, nequis eorum Magistri vel Doctoris nomen acciperet, Alexander Alensis id semper servavit, & multi alii ejusdem Ordinis deinde sibi assumpserunt, ita ut hunc titulum acriter defenderent contra Doctores religiosi legibus solutos, qui eum ipsis & Fratribus Prædicatoribus concedere volebant, ut brevi videbimus.

Alexan-

Alexander Theologicæ Fratrum Minorum scholæ Parisiis præfuit, donec eam cederet Fratri Joanni Rupellensi, qui jam Professor erat an. 1238, cum suam de conjunctione beneficiorum sententiam diceret. Successit ei F. Guilielmus Melitenfis; huic F. Joannes Parmensis, antequam ad clavum Ordinis admoveretur, quod an. 1247 factum. Alexander Alensis & Joannes Rupellensis erant inter quatuor Doctores, qui declarationem regulæ S. Francisci jussu comitiorum provincialis a se compositam Generali Ordinis Ministro ac Definitoribus, ut vocant, inscripsere. *Haud cogitamus*, inquit, *novam regulæ expositionem facere, ut quidam per fervorem nimium de nobis asserunt, sed illam solummodo per verba sua explicare.* Nempe S. Franciscus in testamento suo expresse interdixerat, ne regulæ suæ ulla interpretatio adderetur. Sed nondum quatuor anni ab ejus morte effluxerant, cum Papa Gregorius nonus declaravit, Fratres Minores ad observandum testamentum non adstrictos esse, ac regulam pluribus in articulis exposuit. Alexander Alensis vivere desit 21 Aug. an. 1245 & Parisiis in templo Franciscanorum sepultus est. Ejus opera sunt numerosa, nimirum Commentarii in totum Codicem sacrum, & in Magi-

Sæcul. XIII.
A. C. 1244.
Vading. au.
1222. n. 29.
Id. 1238. n. 8.
Sup. Lib.
LXXXI.
Echard.
Sum. S. Th.
p. 243.
Vading.
1242. n. 2.
Opus. to. I.
p. 123.
Sup. Lib.
LXXIX.
c. 25. 64.
Echard.
p. 245.
Vading.
Scrip. n. 8.

Sæcul. XIII. strum Sententiarum, ac præsertim Sum-
A. C. 1244. ma Theologiæ.

Sup. Lib.
LXX. c. 34.

Est opus vastissimum, quantum hac de materia alias nunquam hætenus in lucem venit. Author ibi eandem ideam, ac eundem pene ordinem, quem Magister Sententiarum, sequitur: at multo liberius ratiocinatur, & quæstiones magis curiosas quam utiles tractat. Opus suum pariter quatuor in partes dividit, quarum quælibet grande volumen est. In prima post præviam de Theologia quæstionem de attributis, tum de Trinitate disserit. In secunda de causis generatim, de creatione, de Angelis, de creatis rebus corporeis, ac de opere sex dierum agit. Ibi quæstionem movet, an detur cælum empyreum, cumque id per authoritatem probandum esset, quoniam experientia nihil de hoc docet, idem credendi rationes afferre contentus est. E creatione hominis occasionem capit plurima dicendi de natura animæ rationalis, ac de statu primi hominis: cujus a lapsu in malum generatim & in peccatum excurrit. Asserit, ethnicis imperium in Christianos non esse permittendum, ne hi amittendæ fidei periculo exponantur; hæreticos manifestos non tolerandos, sed bona eis sua adimenda esse; denique cives Principi apostatæ subditos fidelitatis juramento solutos pronunciat: quo in puncto

S. Am-

S. Ambrosii authoritati authoritatem Pa-
pæ Gregorii VII. opponit. Sæcul. XIII.
A.C. 1244.

In parte tertia de natura divina hu-
manæ conjuncta loquitur. SS. Virgi-
nem, nec ante conceptionem, nec in ea,
sed ante natalem suum Dei gratiam esse
consecutam perhibet. Tum de lege na-
turæ, Moysis & Evangelii, de gratia &
fide disputat: & dum de ordine Judicum
fermo est, Hugonem a S. Victore sequens,
statuit, potestatem spiritualem profana su-
periore esse ob dignitatem suam & an-
tiquitatem, ac propter benedictionem al-
teri a se dari solitam; quo solennem Re-
gum inunctionem refert. Addit sacræ
potestatis esse, ut profanam instituat, &
judicet, Papamque e Dei solius judicio
pendere.

Quarta in parte de Sacramentis a-
git: & de Eucharistia loquens, laicos fe-
re ubique sub sola panis specie sacram
Communionem accipere perhibet. Ex
occasione pœnitentiæ de indulgentiis
loquens, Papam omnes remittere pœnas
posse dicit, sed non debere nisi ob causam
gravem, veluti ob expeditionem in Ter-
ram sanctam. Jejunium Latinorum u-
nica refectione utentium præfert jejunio
Græcorum plures modicas adhibentium:
horam mensæ assignat Nonam, nimirum
tertiam pomeridianam; sed non esse præ-
ceptam dicit. Ab eleemosyna sumit
F f 5 ansam

q. 9. m. 2.
q. 26. 27. &c.
q. 56.
q. 61. 68.
q. 40. m. 5.
q. 48. m. 1. a. 3
q. 11. m. 2. a. 4
q. 28. m. 3. a. 3
M 8. a. 2. 3.
Thomass.
jeunes 2. par.
c. 8.
q. 31. q. 32.
m. 4. a. 3.

Sæcul. XIII.
A. C. 1244.

ansam tractandæ quæstionis de mendicitate spontanea recentium Religiosorum: easdemque rationes applicat, quæ postea sunt adductæ: id quod indicat, jam illius ætate positam fuisse hanc quæstionem, quæ post ejusdem obitum multo ferventius agitata fuit. Et quia Religiosorum Mendicantium facultas concionandi & sacras audiendi confessiones, etiam si eis a Papa demandata esset, in controversiam vocabatur, illius auctoritati singulariter insistit, affirmans, hanc esse plenam, absolutam, cunctisque legibus & consuetudinibus superiorem; denique omnem Præsulum inferiorum potestatem a Papa emanare, qui tanquam caput in membra influat, non modo ex ordine hierarchico, sed etiam pro ratione emolumentum in Ecclesiam redundantis. Huc multa Gratiani capitula potissimum falsis & decretalibus adducit.

§. XVI.

S. Ludovicus in Comitibus Cisterciensium.

Eodem hujus anni 1244 tempore, quo Fratres Minores solennissimum habebant conventum, etiam Cistercienses generalia celebrabant comitia, die festo S. Michaëlis ex more cæpta. Quo venturum esse S. Ludovicum Regem cum mature com-

Matth. Par.
p. 571.